

BLAŽENO JUTRO, KI RAZLIL O

Tin Ujevič

Blaženo jutro, ki razlilo
si slap svoj, da drhti vsa soba,
na novo me ne boš ranilo,
ker mrtev spim v objemu groba.

Morda pa le boš oživilo
v pepelu plamen iskre tleče,
saj iz otrplosti zdramilo
si maj in sonce hrepeneče.

S slastjo me polniš pritajeno,
ko vidim v luči vrh police
kup knjig in pa temačno steno
te svoje žalostne temnice.

Pa nekaj — hodi mi po glavi —
le manjka v ječi brez razpela,
smeh ljubih ust, da me pozdravi,
v kozarcu roža razcvetela.

Blaženo jutro, ki razlilo
si slap svoj, da prši v njem soba,
na smrt me več ne boš ranilo,
ljubezen vrni srcu Joba.